

HOROR

DÁBLOVY DVEŘE

LEE MOUNTFORD

ĎÁBLOVY DVEŘE

HAUNTED: DEVIL'S DOOR
Copyright © 2020 by Lee Mountford
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.*

Translation © Lenka Lichtenberg, 2023
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3424-5 (pdf)

ĎÁBLOVY DVEŘE

LEE MOUNTFORD

přeložila Lenka Lichtenberg

FOBOS

KAPITOLA PRVNÍ

Leden 1982

„Velký,“ prohlásil Ray Pearson při pohledu na dům.

„A v dohledné době se stane naším domovem,“ dodala s určitým zaváháním jeho žena Rita. Stála hned vedle něj, mhouřila hnědé oči a mračila se. „Nemyslíš, že jsme si ukousli příliš velké sousto?“

„Doufám, že ne,“ odvětil.

Úkol, který tu na ně čekal, byl opravdu monumentální, ale v danou chvíli neměli na výběr.

„Mně se líbí,“ prohlásila jejich šestiletá dcera. Chloe stála před tatínkem a usmívala se, přičemž odhalila dva chybějící zuby v horní řadě. Rayovy velké a mozolnaté dlaně zlehka spočinuly na jejích ramenou. „Vypadá jako zámek,“ řekla.

Ray jí přes silný červený kabátek, který měla na sobě, stiskl ramena. I on a jeho žena byli v třesnutém lednovém

mrazu dobře oblečení. Temné mraky na obloze hrozily, že každým okamžikem spustí déšť, a štěrky pod jejich nohama byl namrzlý po nějakém předchozím lijáku. Jejich auto – starý vínový ford, který měl co dělat, aby sem vůbec dojel – stál zaparkovaný za nimi na konci dlouhé příjezdové cesty, na níž teď rodina stála.

Rita měla pravdu. Dům, největší, jaký Ray v životě viděl, se nyní měl stát jejich domovem. Stěží si dokázal představit, že tu budou bydlet. Byl zvyklý na malé řadové domky, v nichž jednotlivé rodiny žily v poschodích nad sebou a kde panoval hluk a chaos, ale vřelá atmosféra. Tady by mohli žít v různých částech domu, aniž by se vůbec potkávali.

Taková představa se mu vůbec nezamlouvala.

Vysoko nad nimi se na vrcholu tříposchodové budovy tyčily tři ostré štíty zapuštěné do střechy. Dodávaly průčelí charakter a symetrii, která se Rayovi líbila. Dům byl postaven především z kamene a kvalita kamenické práce byla něčím, co rozhodně dokázal ocenit. Klenutá okna byla větší na výšku než na šířku a zasazená do dřevěných rámců.

Teď už se taková jistě nevyrábí.

„Asi bychom měli zaklepat,“ navrhl Rita, což byl v situaci, kdy je nepřicházel nikdo přivítat, zřejmě jediný rozumný nápad. Ray se přitom domníval, že zvuk příjíždějícího auta by měl majitele domu na jejich přítomnost upozornit. Očividně se tak nestalo.

Rita vyrazila jako obvykle první a pustila se po schodech nahoru ke vchodovým dveřím. Ve společenských situacích nikdy nedávala najevo nervozitu nebo strach, i kdyby je cítila. Zato Ray by teď nejraději zalezl zpátky do auta

a zapálil si cigaretu. A to už při pouhé představě, že se má setkat s majitelem domu Perronových.

Marcusem Blackwaterem.

S rukama zabořenýma hluboko v kapsách přejel prstem posetým skvrnami od nikotinu po plechovce s tabákem, kterou ukrýval uvnitř, a pocítil touhu si zapálit. Rita ho předem varovala, že první dojem je nejdůležitější, a tak nechtěl, aby mu při prvním setkání s novým šéfem visela ubalená cigareta u pusy. Raději se rychle vydal za svou ženou, oblečenou v elegantním přiléhavém šedém kabátku a vlněném baretu téže barvy. Z pod kabátu jí vykukovaly džíny a béžové kozačky do půlky lýtek.

V polovině schodiště se Rita zastavila a otočila na Raye.

„Tak už pojd,“ popohnala ho rychlým gestem. Loudal se... schválně.

Chloe je oba předběhla a její dlouhé hnědé vlasy vlály za ní. Jasně červený kabátek, který měla na sobě, vypadal stejně stylově jako ten matčin a stál víc, než byl Ray ochoten zaplatit. Jeho vlastní oblečení – stará bunda v barvě námořnické modři, oprané džíny a boty – působilo sice prostě, ale poměr cena-výkon byl stále ucházející. Za zlomek kupní ceny obstaralo stejnou službu.

Vyšel po schodech nahoru, aby se postavil po boku svých děvчат, ale jednání nechal na Ritě. Společenské hry ovládala lépe než on, a pokud opravdu záleželo na prvním dojmu, Rita si s tím výborně poradí. Rayovi připadala okouzující, chytrá a velmi profesionální.

Ray zadržel dech. Už je to tady: první den jejich života na panském sídle. A mají za úkol ho majiteli přebudovat na hotel.

Rita jejich přítomnost ohlásila mosazným klepadlem ve tvaru lví hlavy s velkým kruhem v tlamě. Ray po několika vteřinách zaslechl, jak někdo z druhé strany přichází, a za neprůhlednou skleněnou výplní ve dveřích spatřil siluetu postavy. Dveře se otevřely a v nich stál Vincent Bell, Ritin starší bratr.

Ray vždy považoval Vincenta tak trochu za podivína, ale teď byl tomuto muži upřímně vděčný, že jeho rodině nabídl pomocnou ruku, když to nejvíc potřebovala.

Ray popravdě vztahu mezi Vincentem a Marcusem nerozuměl, takže byl zvědavý, jak se věci skutečně mají.

„Ségra!“ vykřikl Vincent a zazubil se. Jeho hustý, neudržovaný plnovous spolu s dlouhými a poněkud mastnými vlasy mu dodávaly mírně ošuntělé vzezření. Škoda, dokonce i Ray dokázal poznat, že pod tím vším se nejspíš skrýval celkem pohledný muž. Teď však vypadal podstatně bledší a vyzábější, než si ho pamatoval.

K Vincentovu poněkud zanedbanému vzezření přispívala také odrbaná běžová košile, kterou měl rozepnutou do půl hrudi, modré manšestráky a mokasíny z jemné kůže.

Sevěl Ritu v náručí, ale Ray si všiml, že jeho žena byla Vincentovou vřelostí poněkud zaskočena. Naposledy se spolu viděli před více než sedmi lety. Na matčině pohřbu – a Ray si nevybavoval, že by se Vincent s Ritou toho dne objímali.

„Jak se máš, Vinnie?“ řekla Rita, když se vymanila z jeho objetí. A nasadila široký úsměv, takový, který by většinu lidí ošálil.

Až na Raye.

Moc dobře věděl, že ve skutečnosti předvedla svůj obchodní úsměv. Odhalila zuby, ale úsměv mu připadal strojený a rozhodně nebyl tak vřelý, ani tak krásný jako ten skutečný.

„Mám se skvěle, mám se skvěle,“ řekl Vincent. „A jsem opravdu rád, že jste sem všichni přijeli. Dům je úžasný. Bude se vám tu líbit.“

Pak se podíval na Raye a podal mu ruku.

„A tebe taky rád vidím, Rayi. Vypadáš dobře.“

„Dík, ty taky,“ odpověděl Ray, i když si to úplně nemyslel, ale nechtěl být nezdvořilý. Navíc si uvědomoval, že ani on sám nevypadal zrovna jako ze škatulky. „Poslouchej, Vincente. Chtěl bych ti za tohle všechno poděkovat. Žes nás tu nechal bydlet a žes nás vytáhl z bryndy. Opravdu si toho vážíme.“

„Ale prosimtě, není zač,“ odpověděl. „Všechno vlastně odsouhlasil Marcus, já jsem mu to jen navrhl. Ty umíš dobře pracovat rukama a tady Rita už hotel řídila. Vy dva se na tu práci hodíte dokonale. S vaší pomocí to tady už brzy zprovozníme.“

„Díky za projevenou důvěru,“ řekla Rita.

Vincent pohlédl k autu zaparkovanému na příjezdové cestě za nimi. V kufru a na zadních sedačkách byly napěchované krabice, takže Chloe musela celou cestu do domu Perronových strávit na matčině klíně.

„Podařilo se vám tam nacpat všechny vaše věci?“ zeptal se Vincent.

„Cestujeme nalehko,“ odvětila Rita. „Nechceme tu zabírat příliš místa.“

Vincent se rozesmál. „Zrovna místa tu máme na rozdávání.“ Pak ustoupil stranou, aby jim umožnil nahlédnout

do velké vstupní haly s mramorovou podlahou a širokým dubovým schodištěm. „Než se pustíte do vybalování, pojdte dovnitř a seznámte se s Marcusem.“

Ray vešel s rodinou do vstupní haly. Prostor byl rozdělený do dvou pater, vysoký strop umocňoval velkolepost místnosti – což byl bezpochyby původní záměr architektů. Středem dřevěného schodiště se vinul luxusní koberec a stěny měly do poloviny své výšky dřevěné obložení ze stejného tmavého dubu jako schodiště. Prostor byl provoněný starým dřevem a lakem, což se Rayovi líbilo.

Na mramorové podlaze se rozléhala ozvěna cvakajících podpatků, čemuž se Chloe chichotala. Úsměv na tváři se jí ještě zvětšil. Ray poznal, že už se stačila do domu zamilovat, a to z něj ještě téměř nic nespátřila. Šestileté dívence to všechno muselo připadat jako jedno velké dobrodružství.

Vincent si nemohl nevšimnout, jak se všichni tři ohromeně rozhlíží. „Tají se z toho dech, že ano?“ Načež rozpažil ruce. „Dámy a pánové, představuji vám... Dům Perronových. Nebo také Hotel Blackwater, jak ho již brzy přejmenujeme.“

Ray si nebyl jistý, jakou reakci Vincent po tom poněkud trapném oznámení očekává. Určitě se snažil, aby to působilo důležitě a pompézně, ale znělo to spíš... strojeně. Měli mu snad zatleskat? Ray se jen pousmál a přikývl.

„A kdepak je majitel?“ zeptala se Rita.

„Měl by dorazit každou chvíli,“ odvětil Vincent, a vtom se jako na zavolanou na ochoze nad nimi otevřely dveře. Ray zaslechl kroky, a pak se nahoře objevila postava mířící ke schodům.

Zatímco Vincent vypadal poněkud zanedbaně, Marcus působil přesně opačně. Tmavé vlasy bez šedin měl sčesané dozadu, pod tmavým obočím mu vykukovaly modré oči, měl lehce opálenou kůži, pěstěné strniště a očividně drahou černou košili a tmavé kalhoty s nažehlenými puky. V Rayových očích smrděl penězi a sebejistotou, a okouzlujícím úsměvem záměrně odhaloval dokonalý bílý chrup.

„No tedy,“ řekl Marcus hlubokým hlasem. „Pomocný personál!“

Přestože měl v podstatě pravdu, Ray to považoval za vtip, a tak se zdvořile uchechtl. Ale Marcus Blackwater se na Raye ani nepodíval. Nespouštěl oči z Rity a v jeho pohledu, v těch jeho jasně modrých očích, se skrývalo cosi vlčího, téměř predátorského.

Marcus pomalu scházel ze schodiště a vážně si dával na čas. Pořád ještě měl na tváři ten úsměv, ale už nebyl tak okouzlující, teď Rayovi připadal poněkud nemístný.

Ze všeho nejdůležitější je první dojem, říkála Rita. Ať už Rayův úsudek ovlivnila jeho vlastní nejistota či nikoliv, jejich hostitel na něj napoprvé dobrý dojem neudělal.

Na druhou stranu ho potěšilo, že Marcus vypadal o dost menší než on, měl nanejvýš tak metr sedmdesát. Fakt, že sám měřil téměř metr devadesát, mu dodával jistou útěchu. V okamžiku, kdy Marcus sestoupil ze schodů na mramorovou podlahu, aby se k nim připojil, Ray ho výrazně převyšoval.

Marcus si to namířil rovnou k Ritě, nespouštěl z ní oči. Uchopil její ruku, i když mu ji nenabídla, a dlouze ji políbil.

„Těší mě, že vás všechny poznávám,“ řekl Marcus bez mrknutí oka, aniž by z ní spustil zrak.

Rita rychle odtáhla ruku a nasadila strojený úsměv. „Mě také, pane Blackwatere,“ odvětila. Pak se otočila a natáhla paži k Rayovi. „To je můj manžel.“

Teprve teď Marcus konečně odvrátil pozornost od Rity. „Ach ano... Raymond, mám pravdu?“ řekl a nabídl mu ruku. Ray ji přijal. Marcusův stisk byl pevný a silný.

„Stačí jen Ray,“ odpověděl.

Marcus s úsměvem přikývl. „Jistě.“ Pak se otočil a pohlédl na jejich dceru. „A ty musíš být Chloe?“

Chloe se zahihňala. „Ano, pane. Ráda vás poznávám.“

Marcus jí něžně prohrábl vlásy. „Já tebe taky.“ Pak znovu pohlédl na Ritu, ale teď to vypadalo, že promlouvá ke všem. „Určitě jste po dlouhé cestě autem unavení, co kdybychom vás nejprve zavedli do vašich pokojů, abyste se mohli zabydlet? Pak vám můžeme zařídit něco k snědku. Co na to říkáte?“

Rita přikývla. „To zní dobře.“

„Výborně,“ odvětil Marcus a tlesknul. „Pojďme, přinese z auta vaše věci.“

Všichni se k autu vydali společně a Ray se po celou cestu držel Ritě po boku.

KAPITOLA DRUHÁ

„Tak co na to říkáš?“ zeptala se Rita, zatímco věšela jednu ze svých halenek do skříně.

Vybalování nezbytných věcí jim zabralo dost času, ale chtěla to mít rychle za sebou – aspoň jeden úkol bude mít z krku.

„Na co?“ zeptal se Ray. „Na ten dům nebo na našeho hostitele?“

Rita se usmála. Všimla si, jak Ray při prvním pohledu na Marcuse ztuhlul. Jejich nový šéf byl vskutku ve své pozornosti trochu jednostranný, když tak bezostyšně na Ritu zíral. Doufala, že se to nevyvine špatným směrem.

„Začněme domem,“ řekla Rita.

„Je krásný,“ odvětil Ray. „A velký.“

„Mně se moc líbí!“ ozvala se Chloe, která seděla na posteli a pohupovala nohama. Její nadšení Ritu těšilo, bála

se, že si dcera na nové prostředí jen tak nezvykne. Chloe ležela na klíně velká hadrová panenka. Oči měla vyrobené z knoflíků a červené vlasy z provázků. Chloe ji pojmenovala Emma a zůstávala stále její nejoblíbenější hračkou, i když už začínala vypadat ošuntěle a na krajích se třepila.

Po seznámení s Vincentem a Marcusem se všichni odebrali zpátky k autu, aby donesli věci patřící rodině. Všichni – včetně Chloe, která jim pomáhala, seč mohla – pak vynesli všechno nahoru do dvou místností vyčleněných pro Ritu, Raye a Chloe.

Marcus se po celou dobu nestyděl na Ritu zírat, ale naštěstí neměla pocit, že by si toho Ray všiml.

Její manžel býval občas trochu nejistý, ale ne do takové míry, aby to považovala za problém. Moc si přála, aby si uvědomil svou vlastní cenu a jak je atraktivní. Měl vysokou postavu se širokými rameny, hranatou čelist s dřolčkem na bradě, tmavé oči a husté černé vlasy, jež vždycky nosil sčesané do patky. A měl laskavý úsměv, který dokázal rozzářit celou jeho tvář.

Rodina se zabydlela v zadní části domu na druhém poschodí, přičemž obě přidělené místnosti se nacházely v jednom ze dvou křídel přistavěných na pozemcích za domem. Chloe měla pokojíček na konci krátké chodby hned vedle rodičů. Šlo o jediné dvě místnosti na této chodbě.

Obě ložnice byly pěkně zařízené v tradičním stylu panenských sídel. Ritin a Rayův pokoj byl vybaven nevýrazným, ale zato hustým, hnědým kobercem, měl světle zelené stěny a černé litinové radiátory, vysoký strop se zdobnými

dekoračními lištami a lustr. Nábytek byl vyroben z tmavého dubu – dřeva použitého prakticky po celém domě – ale zlatým hřebem celého pokoje byla bezpochyby postel s nebesy. Rám byl z tmavého dřeva, baldachýn z krémové látky a prostěradla i polštáře z červeno-bílé látky. Rita nikdy v životě nespala v posteli s nebesy a žádný z hotelů, v nichž dosud pracovala, je neměl.

Velmi přepychové.

Dětský pokojíček byl zařízen v podobném stylu a měl stejné dispozice, jen koberec měl šachovnicový vzor a stěny byly vymalované na bílo, takže místnost působila světleji. Také Chloe měla postel s nebesy a při pohledu na ni se jí rozzářila očka.

Rita pokračovala ve vybalování, když vtom ucítila Rayův pohled.

„Myslíš, že to, co po nás chtějí, zvládneme?“ zeptal se jí. „Chci říct, provozovat hotel jen ve čtyřech lidech... budeme jich potřebovat víc.“

Rita pokrčila rameny. „Upřímně řečeno nemám tušení. Záleží na tom, jak rychle se podnik rozjede. A to se nedozvíme, dokud to nezkusíme.“

Snažila se být optimistická, ale Rayovým námitkám rozuměla. Dohoda s majitelem spočívala v tom, že se sem Pearsonovi nastěhují a budou pomáhat s rozjezdem hotelu a následně s jeho provozem tak dlouho, jak budou chtít. Jak dlouhou dobu tu nakonec zůstanou, tedy Rita nevěděla, ale nabídka přišla právě ve chvíli, kdy ji nejvíc potřebovali.

Rayova práce dělníka a údržbáře byla poslední dobou přinejlepším občasná a Rita po nedávné změně majitele

hotelu přišla o místo ředitelky. Neměli žádný příjem a to málo, co si naspořili, jim rychle mizelo před očima.

A pak se jim z ničeho nic ozval Vincent s pracovní nabídkou. Hvězdy jim byly nakloněny, něco takového nemohli odmítnout.

Vyjednávání o mzdě představovalo krátký proces: Marcus měl jasnou představu o částce, kterou jim oběma zaplatí, a nehodlal o ní smlouvat, i když se Rita pokoušela – přes Vincenta – vyjednat víc. Celkově však měli společnými silami vydělávat tolik, jako už dlouho ne. A navíc nemuseli platit za ubytování, takže se dvakrát nerozmýšleli.

I kdyby to nebylo natrvalo, v domě Perronových se aspoň budou moct znovu postavit na nohy. Chytili příležitost za pačesy a vyrazili na dlouhou cestu daleko na sever, na předměstí malého městečka s názvem Alnmouth.

„Doufejme v to nejlepší,“ pokračoval Ray. „Teď aspoň máme střechu nad hlavou.“

Po necelých dvou hodinách byli konečně s vybalováním a zařizováním svých pokojů hotoví. Chloe pomáhala s úpravou vlastního pokoje a s obrovskou pýchou si v něm vystavila stohy svých knih. Rita byla po práci vyhladovělá a už se těšila na něco k snědku. Podle domluvy se měli s Marcusem a Vincentem setkat ve velké síni o půl páté, takže jim zbývalo přes půl hodiny.

„Co kdybychom se vydali na průzkum?“ zeptala se Chloe. „Ještě jsme z domu skoro nic neviděli.“

„Ještě ne, miláčku,“ řekla Rita. „Myslím, že bychom měli počkat, než nás provedou. Je to slušnost. Budeš mít dost času si to tu prošmejdit později.“

Chloe protáhla obličej a pokračovala ve hře s Emminými provázkovými vlásky.

„Trošku se tu porozhlédnout by nebylo od věci,“ vložil se do toho Ray. „Momentálně nemáme nic na práci. A kromě toho tu teď bydlíme. Nemůžeme být přece celou dobu zavření ve svých pokojích.“

Rita se nad tím chvíli zamyslela. Ray měl pravdu, a pokud nebudou vyloženě slídit, kde by neměli, nemůže to být na škodu.

„Dobře,“ řekla nakonec, za což se jí dostalo od dcery nadšeného potlesku. „Co kdybychom si oblékli kabáty a zašli na krátkou procházku, prohlédnout si zahrady?“

„To zní skvěle!“ řekla Chloe a seskočila z postele. „Jdu si pro kabát.“

Obutá a teple oblečená rodina se vydala chodbou na druhém poschodí a sešla po schodišti do vstupní haly. Vyšli na dlážděné prostranství před vchodovými dveřmi a Rita se nadechla venkovního vzduchu. Bylo po dešti a cítila vůni vlhké trávy. V loužích na zemi se zrcadlil vysoký dům stojící za ní.

Obloha byla šedá a vzduch chladný, ale z domu vyzařoval pocit soukromí a izolace, který Ritu uklidňoval. Ostrý protiklad k ulicím s řadami domků, spoustou aut a klábošících sousedů na chodníku, na něž byla zvyklá. Teď ji obklopovaly orosené trávníky, keře, a dokonce i nějaké rostliny, kterým se dařilo vzdorovat zimě. Řada stromů však dávno shodila listí a jejich holé větve trčely do vzduchu jako protáhlé, kostnaté prsty.

„Tudy!“ vykřikla Chloe a seskákala dolů po schodech. Ray při sestupu ze schodů nabídl Ritě rámě a pak se

společně vydali za dcerou po cestičce vedoucí kolem domu.

Po dešti se nad zemí vznášel jemný opar. V kombinaci s nastávajícím soumrakem propůjčoval okolnímu prostoru poklidnou atmosféru.

Všechno bylo tak *tiché*.

„Na tohle bych si dokázala zvyknout,“ řekla Rita. „Procházet se každý den na pozemcích našeho domu.“ Opřela si hlavu o Rayovo rameno. „Je to tu překrásné.“

„To teda jo,“ souhlasil Ray. „A v létě za teplejšího počasí to tu bude ještě pěknější.“

Nejspíš měl pravdu, ale Rita vždycky milovala spíš zimu. Chlad ji udržoval bdělejší, ostražitější a probouzející se svět na jaře měl jedinečné kouzlo.

Nádvoří za domem stupňovitě klesalo do zahrady s trávničky, živými ploty, květináči a dokonce fontánou: kamennou sochou ženy se džbánem na rameni. V danou chvíli z něj nic neteklo, ale déšť zaplnil kruhovou kašnu špinavou, stojatou vodou.

Rita a Ray zůstali stát nad schody a sledovali, jak Chloe nadšeně prozkoumává okolí. Ponořená do nového dobrodružství vypadala šťastně a vesele. Pak se Rita ohlédla na nádvoří zasazené mezi dvě zadní křídla budovy. Bylo dlážděné kočičími hlavami a po stranách lemované řadou květináčů. Jinak ovšem působilo vcelku fádne. Určitě by to tu šlo nějak oživit a zatraktivnit.

Periferním viděním zaznamenala pohyb a vzhledla k jednomu z oken na horním poschodí. Stejně jako většína oken v domě bylo delší na výšku než na šířku a zasazené do úzkého bílého rámu.

Za sklem spatřila postavu, která na ně shlížela.

Stála o tři poschodí níž, takže nedokázala rozeznat, o koho se jedná, vnímala jen pouhý obrys. Ať už to byl kdokoliv, rychle jí zmizel z dohledu.

Rita předpokládala, že se na její rodinu asi díval Marcus nebo Vincent. V první moment však měla pocit, že šlo o ženu, byla drobnější postavy a širší v bocích.

Ještě nějakou dobu zůstali venku, když vtom se za jejich zády ozvalo zakašlání.

Rita se otočila a její pozornost upoutaly prosklené dveře v zadní části domu. Byly otevřené a venku stál Marcus s úsměvem na rtech. Převlékl se do něčeho méně formálního, tmavého svetru – s vyhrnutými rukávy – a šedých kalhot.

„Líbí se vám přilehlé pozemky?“ zavolal na ně. „Celkem působivé, že?“

„To vskutku ano,“ přitakala Rita. „Promiňte, skončili jsme s vybalováním dřív a Chloe to tu chtěla trochu blíže prozkoumat.“

Marcus nad tím mávl rukou a Rita i z dálky zahlédla odlesk jeho modrých očí. „Neomlouvejte se,“ řekl. „Teď je to váš domov. Můžete prozkoumávat většinu míst podle libosti.“

„Většinu?“ zeptal se Ray.

Marcus jen přikývl. „K tomu se dostaneme později. Ale prozatím, máte-li hlad, pojdte dovnitř. Připravil jsem pro nás něco k jídlu.“

Nečekal na odpověď, jen se otočil, vešel do velkého sálu a nechal za sebou otevřené dveře.

„Myslím, že se půjdeme najíst,“ řekl Ray.

KAPITOLA TŘETÍ

Ač si to Ray nerad přiznal, jídlo bylo do posledního sousta výborné a plné chuti.

Všichni seděli u dlouhého stolu ve velkém sále. Vešlo se tam dvanáct hostů, ale protože jich bylo jenom pět, všichni se shlukli na jednom konci. Ray byl vedle Chloe, Vincent a Rita naproti nim a Marcus v čele.

U stolu panovala formální atmosféra skoro jako u pracovního pohovoru a Ray se neustále ujišťoval pohledem na Ritu, napodoboval její pohyby, jak nejlépe uměl: upil vína, jakmile to udělala ona, a vkládal si do úst jen malá sousta, i když by se nejraději nacpal, až by se mu dělaly boule za ušima.

Měl na paměti, co Rita říkala o prvním dojmu, a tak se dál přetvařoval. Rita se vždycky chovala s neuvěřitelně

dokonalou grácií. Pocházela z dělnické rodiny, stejně jako Ray, ale dokázala to mnohem lépe skrývat.

Make-up – světlou rtěnku a nenápadné stíny – měla vždy jemně nanesený a jen natolik, aby zdůraznil její i tak krásné, ostře řezané rysy. Dlouhé vlnité vlasy měla právě rozpuštěné a ofinu sčesanou na levou stranu. Téměř neustále se mračila, jako by na svých bedrech nesla všechnu tíhu světa, ale v Rayových očích byla krásná.

Velká síň, v níž se nacházeli, skutečně dělala čest svému jménu; stěny pokrývaly tmavě zelené tapety zdobené zlatými vzory, podlaha byla z kamenných desek a strop s dekorativním štukem podpíraly čtyři čtverhranné podpůrné sloupy rozmístěné v pravidelných rozestupech. Na zdech visela řada draze vypadajících obrazů: portréty, krajino-malby, a dokonce biblické náměty, jakož i velké zrcadlo ve zlatém rámu.

Večeře se servírovala z mísy plné velkých kousků kuřecího – s kůží – marinovaných v lahodné omáčce s příchutí česneku a vína. Marcus prohlásil, že jde o francouzské jídlo s názvem *coq au vin*, o němž Ray nikdy předtím neslyšel. Ale název mu rozhodně zněl francouzsky. V hnědé omáčce plavaly ještě pokrájené houby a rajčata, které chuť umocňovaly.

„Doufám, že vám to chutná,“ řekl Marcus, když se všichni pustili do jídla.

„Je to výtečné,“ odvětila Rita, když si utřela ústa ubrouskem. Pak se napila ze sklenice červeného. Ray nebyl zrovna milovník vína a ani tohle ho ke změně názoru nepřimělo. Rozhodně by dal přednost dobrému pivu. Ostatním však zjevně chutnalo a Chloe byla spokojená se svou limonádou.

Pak se Marcus se zdviženým obočím obrátil právě na něj, jako by čekal také jeho pochvalu.

„Moc mi to chutná,“ odpověděl Ray, který netušil, co má říct.

„Výborně,“ zareagoval Marcus. „Takže všichni jsou tu se vším spokojení?“

„Ano, jsme,“ řekla Rita. „Ale na pouhé čtyři zaměstnance tu čeká obrovské množství práce.“

Marcus přikývl a pomalu usrkl vína. „Chápu. Navíc musím upřímně přiznat, že já se v hotelu příliš angažovat nehodlám. Budou mě zaměstnávat jiné věci.“

„Ale.“

„Bude-li třeba, můžete se samozřejmě obrátit na svého bratra,“ dodal Marcus.

Ray se otočil k Ritě a nechápavě přivřel oči. Rita pokračovala. „No, to je očividně vaše rozhodnutí, ale provoz hotelu znamená obrovský závazek. Abychom to dokázali zvládnout, potřebujeme zaměstnance.“

„Vidím to tak,“ řekl Marcus, „že nejdříve hotel rozjedeme v malém. Na začátku budování podniku budeme mít jen pár hostů. To by se dalo za daných podmínek zvládnout. Pokud by se nám to začalo vymykat, můžeme případně najmout další pomocnou sílu. Podívejte, chci, aby to fungovalo, ale moje finanční zdroje nejsou neomezené.“

Ray znovu pohlédl na Ritu, která se kousala do tváře. „No dobře,“ řekla nakonec. „Uvidíme, jak to půjde. Ale ve vstupní hale musíme vyčlenit prostor pro recepci. A já budu potřebovat místnost pro kancelář.“

„Ano a ano,“ odpověděl Marcus. „Musíte tenhle dům z velké části řídit, takže si vyberte jakoukoliv místnost,

která vám bude vyhovovat. Nemám s tím problém. Víte, Rito... chci, abyste za tento projekt převzala odpovědnost. Tenhle hotel je teď vaše dítě. Pomozte ho vybudovat a zajistěte, aby prosperoval, a já vám slibuji, že to přinese ovoce. Co se obchodní stránky týče, máte ji plně na starosti vy... pokud neshledám důvod vás odvolat.“

Ray se nepovažoval za nejchytřejšího člověka na světě, ale pochopil, že Marcus právě postavil jeho ženu před náročnou výzvu. A vzhledem k tomu, co se stalo v hotelu, kde předtím pracovala – bez mrknutí oka ji vyhodili, přestože byla na danou pozici stále nejlepší kandidát – věděl, že za to bude vděčná.

„Nebudete mít důvod,“ odvětila sebevědomě. „To vám garantuji.“

„Výborně,“ zvolal Marcus, načež se na jeho tváři rozlil šelmovský úsměv.

„A co zásobování?“ zeptala se Rita. „Rozumím tomu tak, že chcete udržet nízké náklady, ale některé věci prostě nakoupit musíme.“

„Založil jsem bankovní účet, na němž jsou uloženy peníze určené na provoz. Budete mít k němu přístup. Všechny vydělané peníze půjdou na tento účet a vy ho budete spravovat. Můžete si z něj vyplácet dohodnutou mzdu, já dostanu podíl ze zisku a vy zařídíte skladování a zásobování. Jak říkám, budete to tu mít na starosti.“

Rita vyvalila překvapením oči. „To je obrovská zodpovědnost,“ řekla. „Nevykládejte si to špatně, opravdu si s tím dokážu poradit.. Ale měla bych za to být adekvátně ohodnocena.“

„A také budete. Časem,“ odvětil Marcus. „Bude-li se dařit hotelu, bude se dařit i vám. Jediné, co může stát v cestě vašemu úspěchu, jsou vaše vlastní selhání.“

Ray se cítil trochu ztracený, jako by se jen vezl, ale v Ritiných očích nepochybně zahlédl plamínky. Už to pro ni nebylo jen nouzové řešení; dostala šanci znovu se vrátit do hry.

Něco se mu ale na celé té věci... nezdálo. Jen nemohl přijít na to proč. Nesnášel, když se kolem něj něco dělo a on toho nebyl součástí. Takže promluvil jenom proto, aby se taky ozval.

„Jaké úpravy chcete provést na budově před otevřením?“

Marcus pozvolna odlepil pohled z Rity, ale nakonec se k Rayovi otočil a pokrčil rameny. „Myslím, že v tomto ohledu nebude třeba větších zásahů. Trochu to tu upravíme a oživíme. Zahrady by se měly uvést do podoby, která udělá na hosty patřičný dojem. Ale víte co, pořádně si to tu projděte a zjistěte, co by bylo podle vás třeba udělat. Je to také váš projekt, Rayi.“

„Jasně, žádný problém,“ odvětil Ray. Lepší odpověď ho v tu chvíli nenapadla.

„A kdy plánujete hotel otevřít veřejnosti?“ zeptala se Rita.

„Co nejdříve. Řekl bych, že několik měsíců bude na přípravu bohatě stačit. Myslíte, že je to reálné?“

Rita přikývla. „Ano. Myslím, že to zvládneme. Ale už teď bychom měli o sobě dát vědět a pokusit se vydat nějaký článek v místním tisku.“

„To nebude těžké,“ vložil se do diskuse Vincent. „Tento dům má svou historii a je známý široko daleko. Až lidi

zjistí, že se otvírá pro veřejnost, určitě to vyvolá pořádný poprask.“

„Historii?“ zeptal se Ray. „Co tím myslíte?“

„To můžeme probrat jindy,“ řekl Marcus a mávl rukou. „To by bylo na celé hodiny, věřte mi. Ale Vincent má pravdu. Myslím, že by to mělo okamžitě přitáhnout pozornost. A ještě jedna věc, celkem důležitá: vstup na horní poschodí je přísně zakázán. Nejen hostům, ale také vám, aspoň prozatím.“

„Počkat, to myslíte vážně?“ zamračila se Rita. „Proč?“

„Protože jsem to řekl,“ odvětil stručně Marcus s laškovným úsměvem na rtech.

„Ale tím výrazně omezíme počet pokojů, které můžeme pronajímat,“ odsekla. „Vážně musíme přijít o celé jedno podlaží?“

„Prozatím,“ odpověděl Marcus. „Nachází se tam dvě místnosti, které hodlám trvale využívat. Časem bychom mohli tyto prostory oddělit, což by umožnilo využívat zbytek podlaží.“

„Čím dříve, tím lépe,“ pokývla Rita. „Vzhledem k tomu, že vlastní ložnice pronajmout nemůžeme, odstřižení horního poschodí nám bude snižovat příjmy.“

„Beru to na vědomí. Ale tak se momentálně věci mají.“

Rayovi bylo jasné, že jeho žena není s dohodou zcela spokojená, ale ustoupila. „Dobrá. Ale co je tam nahoře tak soukromého?“

„Někdy jindy,“ řekl Marcus a dopil sklenici vína. „Nechcete si prohlédnout dům? Prozkoumat ho? Bud'te tady jako doma a neváhejte si v kuchyni nabídnout jídlo a pití dle vaší chuti. Já teď už mám něco na práci.“ Pak si otřel

ústa ubrouskem a vstal. „Nechte talíře a sklenice na stole. Vincent všechno uklidí.“

Nato se krátce a zdvořile uklonil a odešel z místnosti. Ray byl jako v Jiříkově vidění. Se zdviženým obočím se obrátil na svoji ženu. *To myslí vážně?*

Rita jen pokrčila rameny. Dokonce i Chloe koukala zmateně a trochu se mračila.

„My si po sobě uklidíme, Vinnie,“ řekla Rita. „Nedělej si starosti.“

„Ne, to je v pořádku,“ odvětil Vincent, vstávaje ze židle. Pak začal sbírat talíře. „Udělejte, co vám navrhl Marcus, a prohlédněte si dům; seznámte se se svým novým domovem. Je toho tady spousta k vidění, jen si dejte pozor dole ve sklepech. Vypínač najdete až pod schody, což je dost nepříjemné. Nachází se tam také kotel. Možná se budeš chtít seznámit s tím, jak funguje, Rayi.“

„Mrknu na něj,“ řekl Ray.

Vincent zdvihl hromadu seskládaných talířů a usmál se na ně. „V tom případě vám popřeji dobrou noc. Musím být ještě po ruce Marcusovi, takže se nejspíš do zítřka neuvidíme. Ale užijte si to. Zítřka můžeme začít plánovat, jak tady z toho vybudovat prosperující podnik.“

Pak vyšel z velkého sálu postranními dveřmi, o nichž se Ray domníval, že vedou do kuchyně. Manželé se na sebe podívali.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se Rita.

Pokrčil rameny a zavrtěl hlavou, nevěda, co si má o tom všem myslet. „Upřímně řečeno, miláčku, nemám páru. Asi se s tím teď budeme muset poprat. Momentálně nemáme na výběr, že jo?“

„To nemáme,“ odvětila. „Ale pokud Marcus mluvil pravdu, mohla by to být příležitost. Dokážu tady z toho vybudovat úspěšný hotel, Rayi, vím to.“

Usmál se. „Vím, že to dokážeš. Ani na vteřinu jsem o tom nepochyboval.“

„Tak, co teď budeme dělat?“ zeptala se Chloe.

„Nevím, zlatíčko,“ řekla Rita dceři. „Co bys chtěla dělat ty?“

„Chci to tu ještě prozkoumávat!“

Rita se uchechtla. „To není vůbec špatný nápad. Nebude od věci si začít na náš nový dům trochu zvykat.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

„No, tedy,“ spustila Rita. „Je to tu sakramentsky děsivé.“

Ray jí musel dát za pravdu. Jejich první cesta vedla dolů do sklepa, protože ho zajímalo, jaký systém vytápění bude mít v domě na starosti.

„Myslíš, že tady straší?“ zajímala se Chloe nadšeně.

„Neřekl bych,“ odvětil. „Duchové neexistují.“

„A jak to víš?“ zeptala se Chloe s rukama založenýma za zády a samolibým výrazem na tváři. „Úplně jistě to říct nemůžeš, co?“

„Jsem si tím dost jistý,“ odvětil. Pak se přesunul k velké kovové konstrukci. Kotel byl vysoký a také celkem hluboký: kombinace žebrovaného železa a změti potrubí, téměř gotický design. Rita ho už od prvního pohledu nenáviděla.

„Co tomu říkáš?“ kývla směrem k tomu monstróznímu zařízení.

„Úplně mimo moji ligu,“ odpověděl. „Snad to funguje. Pokud ne, budeme na to muset někoho zavolat.“

Ray si všiml, že se Rita objala kolem ramen. Ve sklepe bylo opravdu chladno a páchl vlhkostí a uhlím. Bylo mu jasné, že Rita se nehodlá ve sklepe zdržovat, pokud to nebude nezbytně nutné.

Okolní zdi byly postavené z holého kamene a na nerovnou podlahu stékaly pramínky vody. Tlumená oranžová záře stropního osvětlení nebyla dost silná na to, aby osvětila celý prostor, a tak řada míst zůstávala skryta ve stínu. Všude kolem se povalovaly hromady uhlí a dřeva a jediným architektonickým prvkem, který stál za pozornost, byla řada oddělených prostor u protější zdi, připomínající staré vězeňské cely. Všechny byly otevřené a v některých z nich leželo plno dalšího uhlí na topení.

Bylo to tam špinavé a děsivé, rozhodně to tam nebylo vhodné pro Chloe.

„Co kdybys sem zašel později?“ navrhl Rita. „Jsem si jistá, že tu jsou i hezčí místa, která si můžeme dnes večer prohlédnout. Vincent nebo Marcus ti ukážou, jak *tahle* věc funguje, někdy jindy,“ kývla směrem k hrůzostrašnému kotli.

„Jo,“ přitakal Ray. „Navíc se odsad' musíme dostat dřív, než nás sežerou *duchové*!“ Vykulil oči a s chroptěním se začal belhat jako zombie ke svojí dceři. Chloe pištěla a hihňala se, a pak před ním rychle prchla.

„Opatrně, ať nespadneš,“ napomenula ji Rita, ale při pohledu na manžela, který chňapl dceru do náručí, nedokázala udržet vážný tón.

Vydali se po schodech nahoru, Chloe jako první, následovaná Ritou. Ray šel poslední, a tak stiskl vypínač, aby

zhasl. Rita se na něj ohlédla právě ve chvíli, kdy stoupl na první schod. Vtom prudce otočil hlavu a několik vteřin zíral do tmy.

Co to sakra bylo?

„Všechno v pořádku?“ zeptala se Rita.

„Asi... asi ano,“ řekl, ale nechápavě zavrtěl hlavou. „Jako bych slyšel někoho šeptat.“ Ale pak se uchechtl, otočil se zpátky a několikrát dramaticky nadzvedl obočí. „Možná měla Chloe pravdu.“

Pokračovali v prohlídce, prošli celé přízemí a nahlédli do všech místností včetně velké kuchyně – v níž byla obrovská spíž plná lahví s vínem, whisky a rumem – jídelny, obývacího pokoje a dokonce knihovny.

„Tady je tolik knížek!“ vykřikla Chloe uvnitř knihovny. A byla to pravda. Ray nebyl právě velký čtenář, ale dokonce i na něj ta místnost udělala dojem. Podél všech stěn stály regály z tmavého dřeva plné knih vázaných v kůži nebo plátně. Musely tam být stovky svazků.

„Všechny si je přečtu,“ řekla Chloe s úsměvem a očima přilepenýma na pokladech, které viděla před sebou.

„No, nejdřív si je budeme muset projít,“ odvětila Rita. „Některé z nich pro tebe možná nebudou vhodné.“

Chloe se zašklebila a vyplázla jazyk.

Podlaha knihovny byla z tvrdého leštěného dřeva a u okna stálo ozdobné polohovací křeslo potažené světle zeleným plátnem, se zlatými okraji i područkami. Vzhledem k tomu, že se místnost nacházela v přední části budovy, byl z ní krásný výhled na příjezdovou cestu, trávníky před domem a vzdálenou vstupní bránu na pozemky.